

TEGEN OPNAME IN DE ZOVEELSTE BLOEMLEZING

Poëzie is een daad
van ontkenning. Ik ontken
dat ik leef, dat ik niet alleen leef.

Poëzie is een verleden, denken
aan vorige week, aan hetzelfde land,
aan jou als we gescheiden zijn.

Poëzie breekt mijn adem, verlamt
mijn voeten, zeer afdoende,
op de aarde die dat koud laat.

Voltaire had pokken, maar
genas zichzelf door o.a. te drinken
120 liter limonade: dat is een feit.

Of neem de branding. Stukgeslagen
op de rotsen is zij niet werkelijk verslagen,
maar herneemt zich en is daarin branding.

Elk woord dat wordt geschreven
is een bijdraag tot de ouderdom.
Tenslotte wint de dood, en hoe:

[maar de dood is slechts de stilte in de zaal
nadat het laatste woord geklonken heeft.
De dood is een ontroering.]

Remco Campert
Uit: Dichter. Amsterdam. (1995)